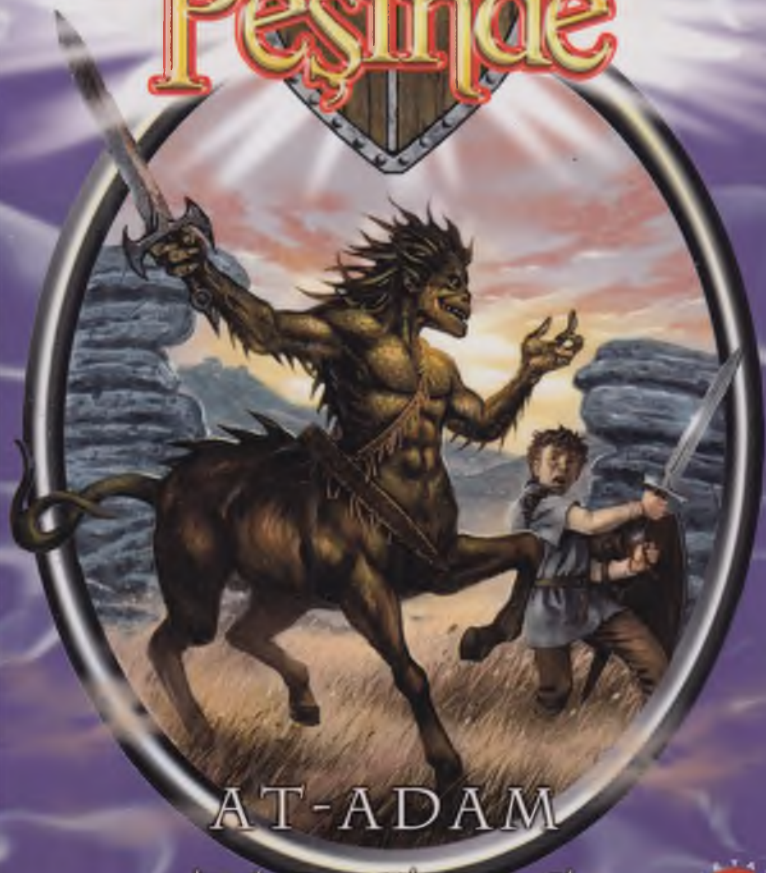

ADAM BLADE

Canavar Peşinde

AT-ADAM

➡ TAGUS ➡

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var:
Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron,
Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar
Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos.
Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in
yaptığı kötü büyü nedeniyle,
bir zamanlar korudukları
toprakları yerle bir etmeye başladılar.

At-Adam Tagus, ovalarda yaşayan insanlara
ve hayvan sürülerine korku saçıyor.
Tom, onu durdurabilecek mi?

Serinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ateş Ejderhası Ferno
- Deniz Yılanı Sepron
- Dağ Trolü Arkta
- Kar Canavarı Nanuk
- Alev Kuşu Epos

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

9 yaş ve
üstü

5.00 TL

ISBN 978-975-999-511-9

9 789759 995119

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 4
At-Adam Tagus

Beast Quest
TAGUS
The Horse-Man
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-511-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2007

© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Zübeyde Abat

Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk

Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

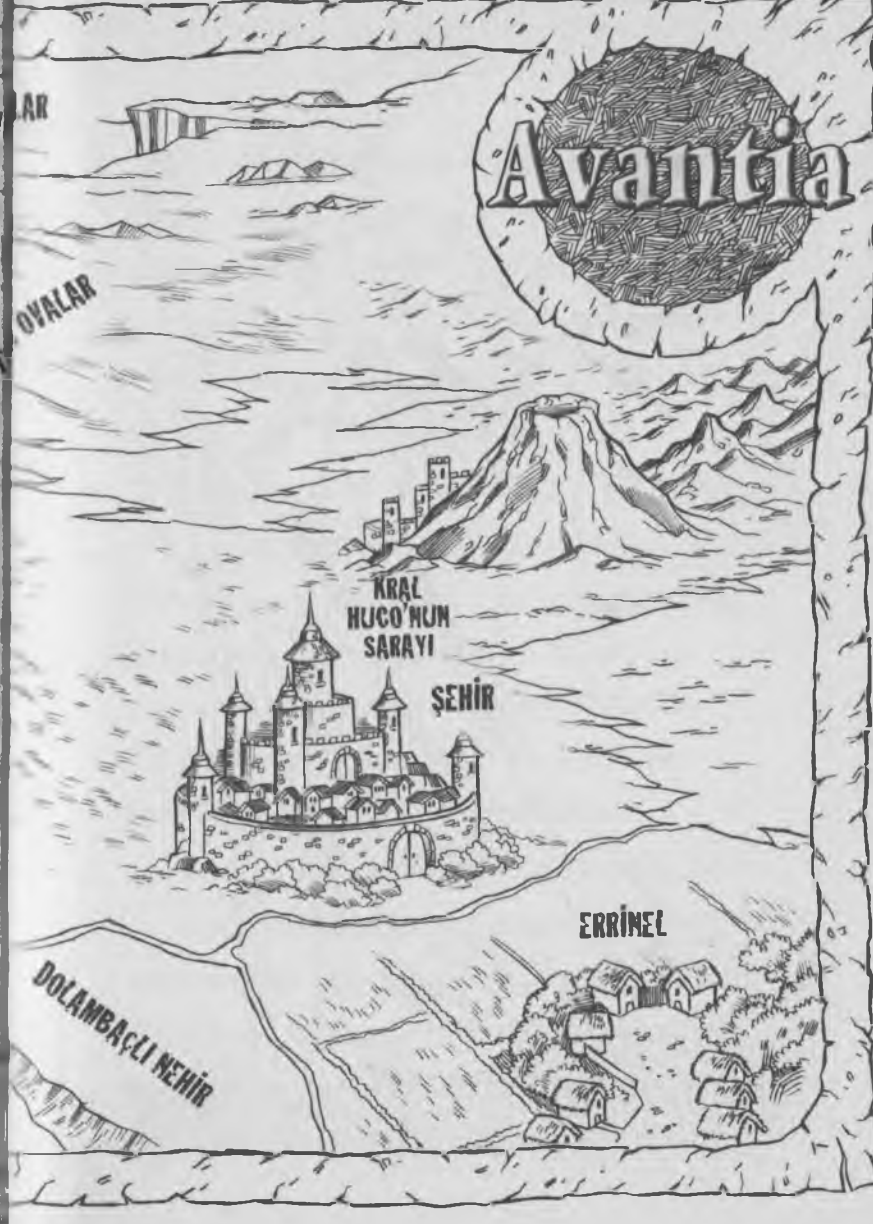
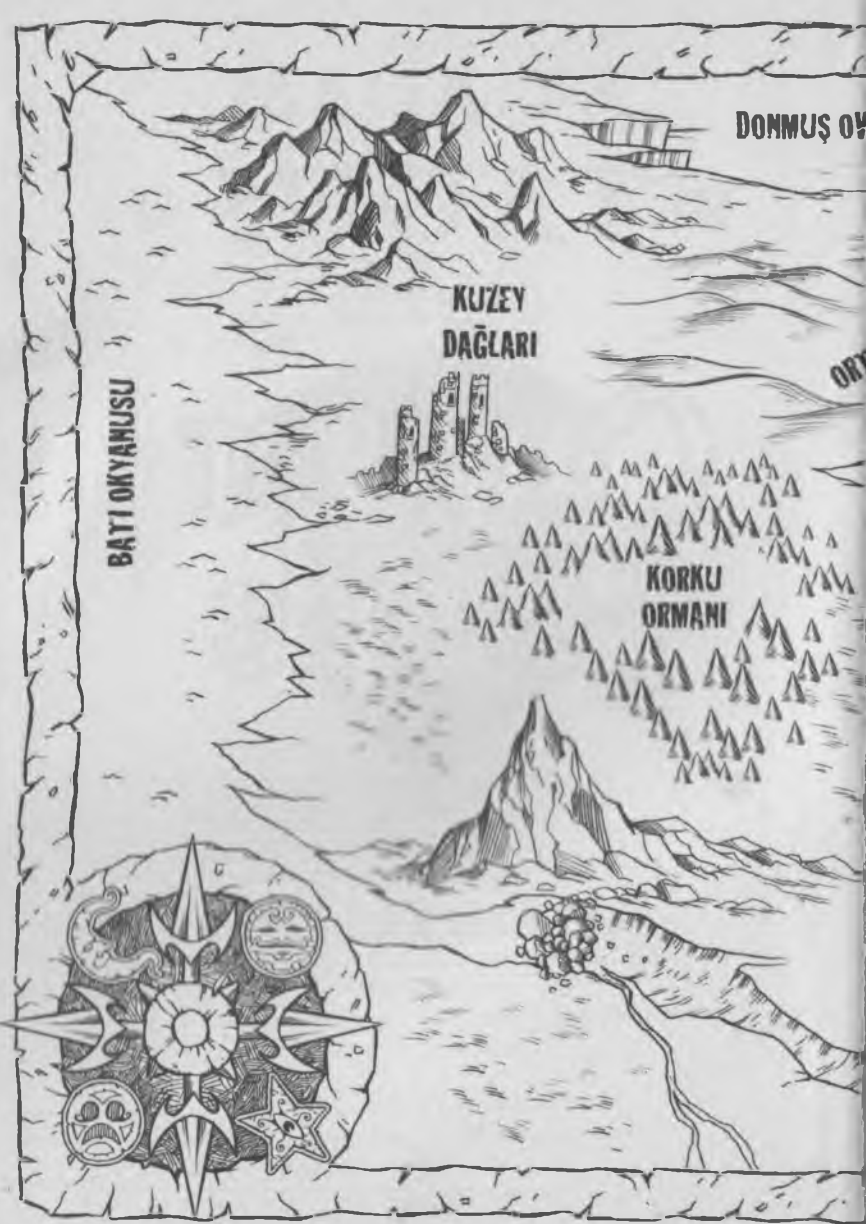
Faks: 0212 544 87 86

AT-ADAM
TAGUS

Caņavar
Peşinde

ADAM BLADE

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin etkisinden çıkarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...

Genç kahramanımızın bu maceraya girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize katılacak mısın?

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

Victor, birden irkilerek uyandı. Kılıcını kavrayarak doğruldu ve hızla etrafına bakındı. Gün doğmak üzereydi. Bir önceki gecenin kamp ateşi, hâlâ kor halinde yanıyor. Victor, karanlık araziye ve sığır sürüsünü dikkatle inceledi. Her şey normal görünüyordu.

“Kötü bir rüyaydı galiba,” diye düşünerek tekrar yere uzandı.

Fakat bir türlü uyuyamadı. Sürü, önceki hafta geceleri üç kez saldırıya uğramış, son saldırıda dört buzağı öldürülmüştü. Kimse bunu kimin ya da neyin yaptığını bilmiyordu. Victor ne düşüneceğini bilemiyordu ama gecenin bitmesine memnundu. Sürüye yalnızca sabaha kadar göz kulak olması gerekiyordu. Diğer adamlar ise sürüden uzakta, kendi kamp ateşlerinin etrafında uyuyorlardı.

Victor, çevresindeki sesleri dinlemeye koyuldu. Çimenleri hışırdatan hafif bir rüzgâr esiyor, bir cırcırböceği ısrarla ötüyordu. Ardından bir kuş, böğüren sığırların tepesinde bir çığlık kopardı.

Ama... bu işte bir gariplik vardı. Sığırların böğürmeleri değil, uykuda olmaları gerekiyordu!

Tekrar doğrulan Victor, sürüsüne yakından baktı. Sürü bir araya gelmiş, buzağuları ortalarına

almışlardı. Bu durum bir tehlikeye işaret ediyordu. Ne olabilirdi ki bu?

O sırada Victor, uzaktan gelen toynak seslerini duydu. Acaba duyduğu sesler gerçek miydi?

Sürü huzursuzlanmaya başlamıştı. Victor ayağa fırladı. Toynak sesleri giderek yaklaşıyordu!

O da ne! Karanlıktan onlara doğru gelen bir şey vardı!

Ardından Victor, karanlığın içinde büyük bir gölge fark etti. Kamp ateşinin kızılığında, birdenbire korkunç bir Canavarla yüz yüze geldi.

Korkuyla yutkundu. Canavarın üst kısmı, dev bir adam şeklindeydi ancak geri kalanı güçlü bir atın gövdesiydi!

Victor, dehşetle geriledi. Yaratığa bakakalmıştı. Canavarın saçları ve sakalı karmakarışıktı. Kamp

ateşinin yansıması gözlerine vurmuştu, kara gözleri alev alev parlıyordu.

Canavar, vahşice kişneyerek arka ayaklarının üzerinde şahlandı ve ön toynaklarıyla havayı dövdü. Paniğe kapılan Victor, Canavarın ona saldırmak üzere olduğunu hemencecik anladı.

kafasına vurup, onu yere devirdi. Ardından ateşe doğru atılarak kor kırmızı kömürleri etrafa saçtı. Arazideki kuru çimler hızla tutuşurken, başını geriye atarak korkunç bir sesle kükredi.

Şaşkınlıktan serseme dönmüş olan Victor, yaratığın korunmasız ve çılgına dönmüş sürünün arasına daldığını gördü.

Ardından başına aldığı darbenin acısına daha fazla dayanamadı ve her şey karanlığa gömüldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİNLERCE TOYNAK SESİ

“Sanırım bugüne kadar karşılaştığımız en zorlu görevdi bu,” dedi Tom.

Siyah atı Fırtına'nın üstünde dimdik oturmuş, Avantia'nın kuzey dağlarından geçiyordu. Arkadaşı Elenna, her zamanki gibi arkasına oturmuş, kollarını Tom'un beline dolamıştı. Tom, Dağ Trolü Arkta'yı da Malvel'in lanetinden kurtarmıştı ve hepsi yorgundular. Fakat Fırtına cesaretle yoluna devam ediyor, Elenna'nın sadık kurdu Gümüş de

sessizce onları izliyordu. Artık öğlen olmuş, güneş güçlü bir şekilde parlamaya başlamıştı.

“O mağarada sonsuza dek kalacağımızı sanmıştım,” dedi Elenna. “Arkta öylesine kızgındı ki!”

“Kötü bir büyücü beni kölesi yapmış olsa, ben de kızgın olurum elbette!” dedi Tom. Kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi. “Ama Arkta artık özgür. Bundan sonra sorun çıkmayacak.”

“En azından Arkta açısından,” dedi Elenna. “Ama önümüzde yeni bir görev var. Bölgenin iç kısmındaki çayırlara ulaşmamız ne kadar sürer sence?”

“Fazla uzun sürmez,” dedi Tom. “Umarım bu görevi de başarıyla tamamlayabiliriz.” Uzanarak kılıcının kabzasına dokundu. O güne dek karşısına çıkan Canavarlarla nasıl mücadele ettiğini hatırladı.

Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron ve

Dağ Trolü Arkta ile olan mücadelesini düşündü. Sonra aklına babası Hızlı Taladon geldi ve kazandığı başarılar babasını gururlandırır mıydı diye merak etti. Babasının onunla övünmesini çok isterdi. Hızlı Taladon, o daha bebekken ortadan kaybolmuştu ama çocuk, onu bir şekilde tanıdığını hissediyordu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” diye düşündü, “babamı asla hayalkırıklığına uğratmayacağım!” Ardından Kral Hugo ve danışmanı Büyücü Aduro’nun bu görev için ona güvendiklerini hatırladı. Onları da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

“Bunu yapabileceğini biliyorum,” dedi Elenna, Tom’u şakacıktan dürterek. “Unutma, ben seni daima korurum.”

Tom, omzunun üstünden kıza bakarak gülümsedi. “Hiç unuttur muyum! Seninle

karşılaştığımızı o kadar memnunum ki! Sen olmasaydın asla buraya kadar gelemezdik.”

Tom, Fırtına’yı durdurarak cebinden sihirli haritayı çıkardı. Elenna, Tom’un omzunun üstünden haritaya baktı. Parlak, kırmızı bir ışık, kuzey dağlarından tepelerle çevrili orta ovalara doğru uzanıyordu. Küçük bir sığır sürüsü de otlamak için bol yeşillikli ovalara doğru ilerlemekteydi.

“Sanırım şuralarda bir yerdeyiz,” diyerek yamaçlardaki bir noktayı işaret etti Tom. “Pek uzakta sayılmayız.”

Haritayı tekrar cebine koyarak Fırtına’yı mahmuzladı ve “Yaklaşıyoruz,” dedi. “Bir sonraki Canavarla karşılaşmaya hazır olmalıyız.”

“Büyücü Aduro, onun yarı insan yarı at olduğunu söyledi,” dedi Elenna ürpererek.

Tom, başını sallayarak onayladı. “Tagus. Ovalarda otlayan sürülere saldırıyor. Sürüler

olmazsa, burada yaşayan insanlar ne yemek bulabilir ne de ticaret yapabilirler. Açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.”

“Tıpkı Krallıkta yaşayan diğer insanlar gibi,” diye ekledi Elenna endişeli bir sesle.

Tom, atının dizginlerini sıkıca kavradı. Fırtına, sanki karşı karşıya oldukları tehlikeyi biliyormuşçasına kişneyince, hayvanın boynunu okşadı. Atıldıkları her macera, aralarındaki bağı daha da güçlendiriyordu.

Kısa bir süre sonra alçak bir tepenin yamacına ulaştılar. Tom, Fırtına'nın dizginlerini çekerek geniş ovalara doğru baktı. Ovalar, önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Uzun çimenlerin hafifçe esen rüzgârla hareket ettiklerini görebiliyordu. Bir ağaç topluluğunun arasından bir nehir akıyor, uzaklarda bir göl, günışığında parılıyordu. O sırada Gümüş, kulaklarını dikip hevesle havayı koklamaya başladı.

“Ne kadar güzel!” diye bağırdı Elenna.

“Belki de büyücü Aduro, bizi buraya Tagus’tan önce yollamıştır. Canavarın zarar verdiği bir şey göremiyorum etrafta.”

“Belki de,” dedi Tom. Kalbi umutla çarpmaya başlamıştı. Krallığın güneyinde ürünler Ateş Ejderhası Ferno tarafından yakılmış, batısında Deniz Yılanı Sepron, ortalığı sele boğmuştu. Dağ Trolü Arkta ise kuzeydeki dağları toprak kaymalarıyla yerle bir etmişti. Tom, Avantia’nın eski, huzurlu günlerini hatırlamakta zorlanıyordu artık. “Şuraya bak,” dedi uzakları işaret ederek. Kare şeklindeki gri yapıları ve kırmızı kiremitlerle kaplı çatıları görebiliyordu. “Şehir orada olmalı.”

“Haydi gidelim o zaman!” dedi Elenna.

Fırtına, tepeden ovalara doğru inmeye başladı. Atın düzenli adımları Tom’un hoşuna gitmişti; hayvanın giderek heyecanlandığını hissedebiliyordu.

Gümüş ise neşeyle havlayıp, hevesle önden gitmeye başladı. Kurdun gövdesi hoplaya zıplaya daldığı çimenlerin arasında kaybolmuştu. Tom ve Elenna, yalnızca onun havaya dikilmiş kuyruğunu görebiliyorlardı.

Tom, rüzgârın beraberinde bir yanık kokusu getirdiğini hissetti. Sanki yakınlarda bir kamp ateşi yakılmış gibiydi. Gözleriyle ufku tarayarak bir şeyler görmeye çalıştı. Tek görebildiği, kalabalık bir sürünün onlara doğru ilerlediği oldu.

Tom ve Elenna sürüyü izlerken, ters giden bir şey olduğunu fark ettiler.

Sürü, düzenli bir şekilde ilerlemiyordu. Onları huzursuz eden bir şeyler vardı, hatta çılgınca kaçıyorlardı!

“Doğrudan üstümüze geliyorlar!” diye bağırdı Tom.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna panikle. Keskin bir ıslık çalınca gri kurt, birkaç saniye içinde uzun çimenlerin arasından koşarak yanlarına geldi.

Tom, Fırtına'yı ovalardan şehre doğru sürmeye başladı. Ellerinden geldiğince hızlı gidiyorlardı. Gümüş de arkalarından onları izliyordu.

Bu arada kaçışan sürü, giderek onlara yaklaşıyordu.

Kalkan toz toprak havaya karışıyor, yüzlerce sığırın toynaklarından sağır edici bir gümbürtü çıkıyordu.

Tom, omzunun üstünden arkaya baktı. Sürü, tahmininden de büyüktü. Her biri neredeyse irice bir kaya büyüklüğünde, yaklaşık bin büyükbaş hayvan bir aradaydı. Nereye gittiklerine bakmadan telaşla ilerliyor, önlerine çıkanı ezip geçiyorlardı. Toprak arazi, hayvanların ağırlığıyla sarsılıyordu.

“Acele et Fırtına!” diye bağırdı Tom, gürültüden sesini duyurmaya çalışarak.

Başını Fırtına'nın yelesine yatırdı. Elenna, ona sımsıkı sarılmıştı. Uçarcasına şehre doğru ilerliyorlardı. Fırtına birdenbire duraksadı.

“Haydi Fırtına! Durma oğlum!” diye bağırdı Tom. “Neredeyse ulaştık.”

O sırada bir çatırtı duyarak yukarı baktı. Fırtına'nın neden durduğunu anlamıştı.

Önlerinde ateşten bir duvar vardı. Kupkuru çimenlerle kaplı ovalar tutuşmuştu ve alevler hızla yayılıyordu.

Kapana kısılmışlardı!

İKİNCİ BÖLÜM

TUZAK

Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Yapabilecekleri tek şey, dönerek kaçışan sürüyle birlikte koşmaktı. Bunu yapmak oldukça riskliydi ama başka şansları yoktu. Tom'un ateşe karşı koruma sağlayan kalkanı, dördünü birden koruyamazdı.

Tom, Fırtına'yı dizginlerinden çekerek döndürdü ve cesur at, sürüye doğru koşmaya başladı.

Çok geçmeden sürüyle beraber ilerlemeye başlamışlardı, ardından sürünün ortasından gitmeye başladılar. Gümüş de onları korumak için Fırtına'nın yanında koşuyordu.

Toz dumana boğulan Tom, Fırtına'yı hızlandırmaya çalışıyordu. "Haydi oğlum! Haydi!"

Yaklaşık dört yüz metre ilerledikten sonra, etrafa yayılan ateşi geride bırakmayı başarmışlardı. En azından bir süreliğine...

“Sola!” diye bağırdı Tom, Fırtına'nın dizginlerini çekerek.

At, ani bir dönüş yaparak kaçışan sürüden ayrıldı. Gümüş, Fırtına'yı bir gölge gibi izliyordu.

Tom tepeye ulaşmadan önce durmak için atın dizginlerini gevşetti. “Yangını şehre ulaşmadan durdurmalıyız!” diye bağırdı, giderek uzaklaşan sürünün sesini bastırmaya çalışarak.

Fırtına'nın sırtından yere atlayarak "Gümüş ve Fırtına'yı tepenin arkasına götür!" diye seslendi Elenna'ya. Ardından giderek onlara yaklaşımakta olan alevlere doğru koşmaya başladı.

Elenna, hayvanları hızla güvenli bir yere götürmeye çalışırken Tom, kılıcıyla uzun otları kesmeye başladı. Yangının ilerlediği yöndeki otları kesip geniş bir alan açabilirse, alevlerin yayılamayacağını biliyordu.

Çocuk, kalkanını kendisine siper ederek geniş bir alanı otlardan temizledi. Kalkanın üstündeki ejderha derisinin onu ateşten koruyacağını biliyordu. Alevlerin yalayıp yutacağı hiçbir şey kalmayana dek kılıcını savurdu, savurdu... Yangın, nihayet sönmeye başlamıştı.

Alevler sonunda titreşerek yok olduğunda Tom, bitkin bir halde yere yığıldı. Yüzü is içinde kalmıştı ve dumandan öksürüp duruyordu.

Elenna endişeyle ona doğru koştu. Tom'a biraz ekmek ve su verip, yanındaki otlara çömeldi.

Tom azıcık yiyip içti ancak tehlike henüz sona ermediği için huzursuzdu. "Yola koyulsak iyi olur," dedi ekmeğini bitirir bitirmez ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Aniden bir bağıriş duyuldu. "İşte orada!"

Tom başını kaldırıp baktığında, bir grup adamın onlara doğru yaklaştığını gördü. Şehrin bulunduğu taraftan geliyorlardı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı adamlardan biri.

Tom, hemen kılıcını ve kalkanını kavradı.

"Elenna sanırım seni görmediler," dedi çabucak. "Gümüş ile Fırtına'nın yanına dön ve onları güvenli bir yere götür."

Elenna endişeyle Tom'a baktı ama artık bir takım olarak hareket etmeye alışmışlardı. O

nedenle hemen uzun otların arasından sürünerek tepeye doğru yola çıktı. Kızın gerekirse onun yardımına geleceğini biliyordu.

Elinden geldiğince sakin olmaya çalıştı.

Çok geçmeden itişip duran bir kalabalık etrafını sarmıştı. Gelenler, tırpanlarını ve tırmıklarını savuran iriyarı adamlardı. Yüzleri hiddetten kıpkırmızı kesilmişti. Başa çıkılması zor bir kalabalıktı, ayrıca sayıları da fazlaydı.

“Acaba neden bu kadar kızgınlar?” diye düşündü Tom. Halbuki tek yaptığı, şehirlerini yangından kurtarmaktı.

“Bekleyin, ben yanlış bir şey yapmadım,” diye söze başladı.

Fakat kimse onu dinlemiyordu.

Adamlardan biri öne fırlayarak Tom’u omuzlarından kavradı ve “Victor nerede?” diye sordu.

Ardından hepsi bir ağızdan bağırmaya başladılar. “Bakın, her yanı isle kaplanmış. Yangını o çıkarmış olmalı!”

“Peki ya sürülerimize ne oldu?”

Başka bir adam ise yüzünü Tom’unkine yaklaştırarak öfkeyle gözlerini ona dikti.

“Sürülerimizi sen kaçırdın!”

Bir diğeri ise Tom’a öylesine sert bir darbe indirdi ki çocuğun nefesi kesildi. “Ailelerimiz açlıktan ölecek!” diye bağırdı adam.

“Victor kim? Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” diye kekeledi Tom. Kendine gelmeye çalışıyordu.

Fakat adamlar bağırışıp duruyorlardı ve Tom bir türlü onlara sesini duyuramıyordu. Kalabalık etrafını sararken, içindeki korkunun giderek arttığını hissetti. Kılıcını ve kalkanını sımsıkı tutuyordu ama adamlardan biri onları zorla elinden aldı.

Ardından başka bir ses duyuldu.

“Bekleyin! Bırakın da onunla konuşayım.”

Uzun boylu bir adam, kalabalığı yararak öne çıktı.

Yüzünde sert bir ifade vardı.

Kalabalık geri çekildi ve bağışmalar kızgın homurtulara dönüştü.

“Benim adım Adam, şehrin başmuhafızıyım,” dedi uzun boylu adam. “Oğlum Victor yakınlardaki bir kampta kayboldu. Bir sığır sürüsünün başındaydı. Onun hakkında bir şey biliyor musun?”

Etrafındakilerin kızgın yüzlerine bakan Tom’un

kalbi, küt küt atmaya başladı. “Hayır, bilmiyorum,” dedi.

“Ben kuzeyden geldim. Kaçışan sürülerin arasından zor kurtuldum. Ayrıca ateşi söndüren de benim.” Çevresinde bir çember oluşturmuş adamların şüpheyle dolu yüzlerine bakarak, sözlerine devam etti. “Gitmeme izin vermelisiniz. Yapmam gereken gerçekten çok önemli bir iş var.”

“Eminim öyledir!” dedi adamlardan biri, alaylı bir şekilde.

“Ona inanmayın,” dedi başka bir adam.

İki adam Tom’un kollarına yapışarak, onu çekiştirmeye başladılar.

“Demek bize doğruyu söylemeyeceksin, ha?!” diye bağırdı birisi. “Göreceğiz bakalım!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM PARMAKLIKLAR ARDINDA

Tom kalabalıkla birlikte şehre vardığında, güneş çoktan batmıştı. Sokaklar karanlıktı ve evlerin çıkıntılı çatıları gökyüzünü gizliyordu. Pazardaki boş tezgâhların üzeri, çerçöple doluydu. Sokak köpekleri, çöplerin arasındaki yiyecekleri kemiriyorlardı.

Adam ve diğerkleri, yanlarında Tom ile sokaklarda düzenli adımlarla yürüyorlardı. Tom kaçımaya çalışmış ama başaramamıştı.

Adamlar onun iki katıydılar ve çok güçlüydüler.

“Neden beni dinlemiyorsunuz?” diye yalvardı Tom. “Kaybolan oğlunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“O zaman buraya neden geldiğini söyle bana,” dedi Adam. “Yapman gereken o çok önemli iş de neymiş?”

“Bunu sana söyleyemem,” dedi Tom. Büyücü Aduro ve Kral Hugo’ya Canavarların peşinde olduğunu kimseye söylemeyeceğine söz vermişti.

“O zaman bana başka bir seçenek bırakmıyorsun,” dedi Adam, omuzlarını silkerek.

Adamlar büyük, taş bir binanın önüne gelince durdular. Kapının önünde iki muhafız vardı. Tom nerede olduğunu anlayınca, paniğe kapıldı.

“Hayır!” diye bağırdı. “Beni hapse atamazsınız!”

Tom'u omuzlarından sıkıca tutan Adam, diğler adamlara "Evlerinize dönün," diye emretti. "Adaletin yerine gelmesini sağlayacağım. Çocuk Victor hakkında bir şeyler biliyorsa, mutlaka öğreneceğim."

Adamlar Tom'a kızgın kızgın bakarak oradan uzaklaştılar.

Adam kapıyı iterek açtı ve Tom'u içeri itti. Muhafızlardan biri de onu takip etti.

Tom, kirişten sarkan bir gaz lambasıyla aydınlatılan geniş, bomboş bir odada buldu kendini. Odanın ortasında tahta bir masa ve sandalye vardı. Muhafız, Tom'u iterek taş duvarlı uzun bir koridora açılan bir kapıya doğru götürdü. Koridorun tavanından bir lamba sarkıyordu. Her iki yanda ağır demir kapılar vardı. Çocuk midesinin korkuyla sancıldığını hissetti.

Muhafız, kemerindeki kancadan bir sürü anahtar çıkardı ve koridorun sonundaki kapıyı açtı. Ardından Tom'u kolundan tutup odanın içine attı. Tom kir pas içindeki zemine yığılmıştı. Avuçlarını ovuşturarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir hapisane hücreesindeydi!

“Seni sabah sorguya çekeceğim!” dedi Adam ters ters. “Hücrede bir gece geçirirsen dilin çözülür belki.”

Hücrenin kapısı gürültüyle kapandı ve muhafız kapıyı kilitledi.

Tom hücrenin kalın kapısının ardından gelen boğuk seslerden, iki adamın uzaklaşmakta olduklarını anladı.

Etrafına bakındı. Yer ve duvarlar taştandı ve pencere yoktu. Bir duvarın kenarında ahşap bir bank, üstünde ise eski püskü bir battaniye vardı ve berbat kokuyordu. Tom ürperdi.

“Ne yapacağım şimdi?” diye düşündü. Masum olduğunu kanıtlayamazsa, başının belaya gireceğini biliyordu. O zaman Avantia’yı At-Adam Tagus’tan kurtaramazdı.

Ancak Canavarı Malvel’in lanetinden kurtarması şarttı. Ayrıca Elenna, Gümüş ve Fırtına’nın güvenliğinden emin olmalıydı. Ama önce kaçması gerekiyordu!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM TOYNAK SESLERİ

Tom, hücrenin içinde dolanıp duruyordu.

“Buradan çıkmanın bir yolu olmalı,” diye düşündü.

Eliyle hafifçe vurarak duvarların taşlarını yokladı.

Arkasında boşluk olan zayıf taşları bulmaya

çalışıyordu. Ama duvarlar sapasağlamdı; katran

ve kaya parçalarından oluşan bir karışımla

örülmüşlerdi.

Elinde tornavida gibi bir alet olmadan bu taşları kırabilmesi imkânsızdı. Tom umutsuzluk içinde banka oturdu.

Birden aklına bir fikir geldi. Eğer muhafızı ona yiyecek bir şeyler getirmeye ikna edebilirse, kapı bir anlığına da olsa açılacaktı.

Tom kalkıp kapıyı inceledi. Kilit çevrildiğinde dili, kapının içinden çıkarak duvardaki bir deliğe giriyordu. Tom kapıya iyice yaklaşmış dikkatle kilidi inceliyordu ki bir su damlası dikkatini dağıttı. Ardından bir damla daha. Başını yukarı kaldırdı. Tavanda bir sızıntı vardı. Bakışlarını tekrar kilide çevirince, damlayan suyun zamanla duvarla kapı arasında bir yarık oluşturduğunu gördü. Tom'un parmaklarını içine sokabileceği büyüklükte bir yarıktı bu. Tom hafifçe taşa vurdu. Pek sağlam sayılmazdı. Suyun taşı yıpratmış olduğu belliydi.

“Acaba...” diye merak etmeye başladı Tom.

Gömleğinden bir parça şerit kopardı. Ne yapacağını iyi biliyordu. Yeterince hızlı olursa işe yarayabilirdi.

Kapının kilidi açıldığı anda, elindeki kumaş şeridini yarığa sokması gerekiyordu. Böylece muhafız kapıyı tekrar kilitletiğinde kilidin dili, kumaş parçasını taşa doğru ittirecekti. Eğer Tom'un şansı yaver giderse, zaten yıpranmış olan taş parçalanabilirdi.

Bunu yapabileceğinden emin olduğunda, olabildiğince yüksek sesle muhafıza seslendi. “Hey! Kimse var mı?”

Muhafızın ayak seslerinin koridorda yankılandığını duydu.

“Ne var oğlum?” diye sordu muhafız, sert bir sesle.

“Açım ben,” dedi Tom.

“O zaman sabahı beklemen gerekecek,” dedi muhafız, zalim bir tavırla.

“Ama günlerdir bir şey yemedim!” Tom yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Oradan çıkmak zorundaydı.

“O zaman ayakkabını kemir!” Muhafız bu sözleri söyledikten sonra kahkahalarla güldü. Kötülük yapmaktan zevk almış gibi bir hali vardı.

“Bana yiyecek bir şeyler vermen gerek!” diye bağırdı Tom. “Avantia kanunlarına göre mahkûmlara saygılı davranmalısın!”

Sonra Tom, muhafızın koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydu. Kulağını kapıya dayayarak dinlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, muhafızın geri döndüğünü duydu. Tom parmaklarını kapıyla duvar arasındaki boşluğa koyarak kendini hazırladı. Ayak sesleri kapının önüne gelince kesilmişti. Muhafızın anahtarları çıkardığını duydu. İşte beklediği an gelmişti!

Muhafız anahtarı kilidin içinde çevirirken Tom kilidin dilinin kapının içinden çıktığını hissetti.

Elindeki kumaş parçasını hızla duvardaki deliğin içine sokuşturdu. Hemen ardından kapı ardına dek açıldı ve Tom'un alnına çarparak onu geriye fırlattı.

Tom yerde sersemlemiş bir halde yatarken muhafız ağır ağır yürüyerek içeri girdi.

“Kaçmaya çalışıyordun, ha?” dedi gülerek. Tom'a bakarak çarpık dişleriyle sırıtıyordu. “Buradan kaçış yok delikanlı.” Ardından yere içi

soğuk bulamaçla dolu bir tabak fırlattı ve kapıyı arkasından kapatarak hücreden çıktı.

Muhafız kilidi çevirdiğinde Tom, hücrenin zeminine düşen taş parçalarının zayıf tıkırtılarını duydu. Planı işe yaramıştı!

Çocuk hücrenin kapısına doğru hareketlenmeden önce, ayak seslerinin tamamen kaybolmasını bekledi. Muhafızın gittiğinden emin olduğunda hafifçe kapıyı itti. Kilidin dilinin girdiği taş parçası ufalanarak yere döküldü. Kapı açılmıştı!

Tom, başını dışarı uzatarak etrafı gözetledi. Ortalıkta başka muhafız yoktu. Yolun açık olduğundan emin olunca, taşlarla kaplı koridora çıktı ve hücrenin kapısını ardından dikkatlice kapattı. Etrafı dinleyip sürünerek koridorun sonundaki büyük kapıya doğru ilerledi.

Etraf çok sessizdi. Sonunda kapıyı aralamaya cesaret ederek, aralıktan içeriye baktı. Oda boş ve karanlıktı. Etrafta muhafız görünmüyordu.

Tom odaya süzülüp, ardından kapıyı dikkatlice kapattı. Fakat birden donup kaldı. Birisi kapının kilidini çevirmiş, içeri girmek üzereydi.

Tom, duvarlardan birinin karanlıkta kalan kemerinin ardına gizlenmekten başka bir şey yapamadı. Kapı ardına dek açıldı ve bir muhafız belirdi. "Mahkûmları kontrol edeceğim sadece!" diye seslendi başka bir muhafıza.

Odanın içinden geçerek hücrelere giden kapıdan çıktı. Tom'un yüreği ağzına gelmişti. Muhafız birkaç dakika içinde Tom'un kaçtığını anlayacaktı! Acele etmesi gerekiyordu. Fakat ön kapıda bir muhafız daha vardı.

O nedenle Tom'un oradan kaçması olanaksızdı.

Ardından kıvrılarak inen bir merdiven boşluğunun yanbaşıında durduğunu fark etti. Merdivenin nereye gittiğini bilmiyordu ama başka şansı yoktu. Duvardan sarkan bir halata tutunarak merdivenden yukarı tırmanmaya başladı.

Karanlıkta el yordamıyla yol alan Tom, taş duvarda tahta bir çerçeve olduğunu fark etti. “Bu bir pencere olmalı,” diye düşündü. Sonra onun bir kepenk olduğunu anladı ama kapalıydı. Tom el yordamıyla kepenklerin kilidini buldu ve açtı.

O sırada muhafızın biri bağırdı. “Çocuk kaçmış!”

Diğer bir muhafız öfkeyle seslendi. “Buraya gelin! Belki de yukarı çıkmıştır!”

Tom iki adamın merdivenlerden yukarı tırmanmaya başladıklarını duydu. Oradan bir an önce kaçması gerekiyordu!

Tom, ay ışığında pencerenin küçük bir balkona açıldığını fark etti.

Pencereden balkona çıkarak aşağıya baktı.
Ortalıkta muhafız görünmüyordu, gördüğü yer
hapisanenin arka kısmı olmalıydı.

Aşağıya inebileceğini düşündü ama duvar çok
dikti ve tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

“Peki Şimdi ne yapacağım?” diye sordu kendi kendine.

Hızla aŐađıya inmesi gerekiyordu. Risk alıp balkonun parmaklıklarına tutunabilir ve kendini aŐađı bırakabilirdi. Ama dűŐűp bacađını kırabileceđini dűŐűndűđűnde, iči fena oldu. Tom o an kalkanının yanında olmasını diledi.

Arkta'yı özgürlüğüne kavuşturduktan sonra, kalkanı yeni bir güce kavuşmuştu; çocuk yüksek bir yerden atlarken ya da düşerken onu koruyabiliyordu.

Tam balkonun parmaklıklarına tutunmuş kendini aşağıya bırakmaya hazırlanıyordu ki karanlığın içinde bir ses duydu. Kalbi duracaktı az kalsın.

Gecenin sessizliğinde gümbür gümbür toynak sesleri duyuluyordu. Ve sesler ona doğru yaklaşıyordu!

BEŞİNCİ BÖLÜM VICTOR

Bu sesler Tagus'a ait olabilir miydi? Canavar şehre kadar gelmeyi göze almış mıydı?

Tom, balkonun parmaklıklarına doğru eğilerek tekrar sokağı gözledi. Gölgelerin arasından bir şey çıkmıştı. Tom atı ve sürücüsünü tanıyınca, rahatlayarak gülümsedi. Gelenler Elenna ve Fırtına'ydı! Gümüş de onlarla birlikteydi.

"Elenna!" diye seslendi alçak sesle.

Elenna, atı balkonun altına getirerek yukarı baktı. "Tom! İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyiyim. Buradan çıkmama yardım et yeter."

Elenna, Fırtına'nın eyerine bağlamış olduğu halatı çözdü. "Yakala," dedi, onu Tom'a doğru fırlatarak.

Tom, halatın ucunu yakalayıp balkonun parmaklığına bağladı. Ardından duraksayarak arkasına baktı. Kılıcı ve kalkanı içeride bir yerlerdeydi. Onları orada bırakıp gitmek istemiyordu. Ama muhafızların ardı sıra merdivenden tırmandıklarını duyabiliyordu.

"Haydi," dedi Elenna aceleyle.

Tom, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Tam muhafızlar pencerede belirdiğinde, kendini parmaklıklardan aşağı sarkıtmıştı.

"İşte orada! Yakalayın!" diye bağırdı muhafızlar. Tom halatla aşağı inerek Fırtına'nın sırtına binmişti bile.

"Koş oğlum!" diye bağırdı.

Karanlık ve boş sokaklardan geçerek, ovalara doğru dörtnala ilerlediler.

Şehirden uzaklaştıklarında, “Sen yakalandıktan sonra ne yapacağımı bilemedim,” dedi Elenna. “Fırtına ve Gümüş’ü göle götürdüm ve orada kamp kurduk. O kadar endişelendim ki. Ama yardımına gelebilmek için karanlığın basmasını beklemem gerekiyordu.”

“Tam zamanında geldin,” dedi Tom. “Sen olmasaydın oradan kaçamazdım.”

Ovalar sessiz ve sakindi. Gökyüzünde hiç bulut yoktu, ayın ve yıldızların ışığı, kampa dönebilmeleri için yeterliydi. Ay ışığında gölün pırıl pırıl parladığını görebiliyorlardı.

Tom omzundan geriye baktı. “Bizi takip eden kimse yok,” dedi, rahatlayarak.

Ardından, gecenin sessizliğinde hafif bir ağlama sesi duydular.

Elenna Fırtına'yı durdurdu. Tom, sesi dikkatle dinleyerek karanlıkta etrafı incelemeye başladı. Gümüş endişeyle inledi. Ağlama sesi, ilerideki çalılıklardan geliyordu.

Tom Fırtına'nın sırtından indi ve çalılıklara doğru yürümeye başladı. Elenna, elinde Fırtına'nın dizginlerini tutarak onu izledi. Gümüş de yanlarında yürüyordu.

Küçük bir çocuk, yere çömelmiş ağlıyordu. Yüzünde büyük bir morluk vardı.

“Kimsin sen?” diye sordu Tom.

“Be...be...be... benim ismim Victor,” dedi çocuk, kekeleyerek. Acı çektiği belliydi.

“Victor!” diye bağırdı Tom. “Sen Adam’ın oğlun musun?”

Çocuk onaylarcasına başını salladı.

Tom buna inanamıyordu. “Baban her yerde seni arıyor!” dedi.

“Sürünün başında duruyordum,” diye açıkladı Victor. Korkunç bir şey hatırlıyormuşçasına yumruklarını sıkarak yutkundu. “Sürülere saldıran at-adamla ilgili hikâyeleri hepimiz duymuştuk. Geçen gece sürünün başında beklerken onu gördüm.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Elenna. Tom’la ikisi, endişeyle bakiştılar.

“Evet,” diye yanıt verdi Victor. “Küçükken annem, bana sürüleri koruyan At-Adam Tagus’un hikâyesini anlatmıştı.

Bu hikâyenin de tıpkı Avantia'nın diğer Canavarlarıyla ilgili hikâyeler gibi sadece bir peri masalından ibaret olduğunu düşünürdüm hep. Ama dün gece Tagus, sürüyü korumak için gelmemişti. Korkudan neredeyse ölecektim! Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama gerçekten de o Canavarın yarısı at, yarısı insan. Şaha kalkarak bana saldırdı ve toynaklarından biri kafama çarptı. O sırada kendimden geçmişim. Uyandığımda yangın çıkmıştı ve sürü kaçışıyordu. Oradan kaçmaya çalıştım ama ayağım kaydı ve düştüm. Sanırım bacağım kırıldı." Victor yüzünü acıyla buruşturarak, dikkatle bacağına dokundu.

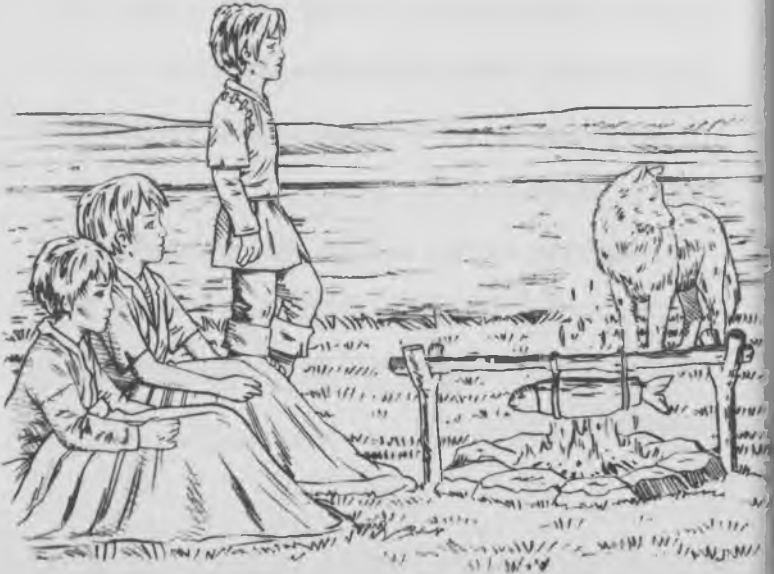
Tom Elenna'ya baktı. Victor hayatta kalabildiği için çok şanslı sayılırdı.

"Yangını ve kaçışan sürüyü gördüm," dedi Tom. "Gece yolculuk etmek çok tehlikeli, o nedenle bu gece burada uyuyalım, yarın sabah ilk iş seni şehre götürürüz."

Topallayan Victor'u ortalarına alarak gölün yanı başındaki kamplarına götürdüler. Elenna'nın yakaladığı birkaç balığı pişirdiler, ardından geceyi orada geçirmek için hazırlandılar. Hepsi yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Tom, gözlerini karanlığa dikmişti. Ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu. Uyumaya çalıştı.

Fakat ovadaki seslere alışık olmadığından, bir türlü uykuya dalamadı. Uzun çimenler rüzgârda hışırdıyor ve cırcır böcekleri ötüp duruyorlardı.

Başka bir ses daha vardı. Uzaktan gelen boğuk bir inleme sesi, Tom'un tüylerini diken diken etmişti. Hızla kalkıp sesi dinledi. Ses, devam ediyordu ama bu sefer daha öfkeliydi. Bu ses Tagus'a mı aitti acaba?

Canavar'ı Malvel'in lanetinden kurtarmak için pek vakitleri kalmamıştı. Yakında bir saldırı daha gerçekleşecekti. Bu sefer birileri ağır yaralanabilir, hatta ölebilirdi.

Tom bekledi ve sesi bir süre daha dinledi. Ama o ses her neye aitse, birdenbire yok olmuştu.

ALTINCI BÖLÜM ŞEHRE DÖNÜŞ

Günün ilk ışıkları ovayı aydınlatırken, Tom ve Elenna kurdukları kampı toplamaya başlamışlardı.

“Kahvaltı etmeye vaktimiz yok,” dedi Tom. Bu arada Elenna, Victor’u kaldırarak Fırtına’nın eyerine yerleştirdi. “Hemen yola çıkmamız lazım.”

Çocuğun durumu iyi değildi. Zorlukla konuşabiliyordu ve bir an önce bir doktora görünmesi gerekiyordu.

Güneş gökyüzünde iyice yükseldiğinde, şehre vardılar. Tom, arkasında Victor ile Fırtına'yı sürüyor, Elenna ise Gümüş'le yanbaşılarında yürüyordu. Saat o kadar erkendi ki sokaklarda kimseciklerin olmaması gerekirdi. Ama bir grup insan bir araya gelmiş fısıldaşıyorlardı. Hatta aralarından bazıları ağlıyordu.

Tom, Fırtına'yı durdurup "Neler oluyor?" diye sordu genç bir adama.

“Sorun nedir?”

Adam, elini gözlerini korumak için güneş siper ederek Tom'a döndü. Kızgın görünüyordu. “Dün bir sürü daha kaçtı,” dedi. Tiksintiyle yere tükürerek “İki kasaba tamamen mahvolmuş durumda,” diye ekledi.

O sırada başka bir adamın sesi duyuldu. “İşte yine o!”

Herkes dönüp Tom'a baktı.

“Victor’u yakalamış!” diye bağırdı bir başkası.

Tom daha ne olduğunu anlayamadan, öfkeli bir kalabalık yine çevresini sarmıştı. Adamlar ellerindeki silahları havaya kaldırarak sallıyorlar ve avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı.

Gürültüyü duyan bir muhafız kalabalığın yanına yaklaştı. Tom’u görür görmez kılıcını çekerek diğer muhafızlara seslendi. “Sürülerin kaçmasına neden olan çocuk buraya gelmiş!”

Birisi Fırtına’nın eyerini tuttu ve Victor’u atın sırtından indirdiler. Victor acıyla bağırdı. Kaçmaya fırsat bulamadan Tom da atın sırtından indirilmişti.

Kalabalığın gerisinden aksi bir ses yükseldi. “Ne oluyor burada?” Bu ses, başmuhafız Adam’a aitti. Adam, Tom’la onu kollarından tutan kişilere doğru ilerlerken, kalabalık sakinleşti.

“İşte o kaçan çocuk,” dedi bir muhafız. “Senin oğlun da onunlaydı.”

Adam yerde tozların içinde duran Victor’a baktı. Çocuk yüzünü buruşturmuş, acıyla kıvranırdı, bir kadın ona yardım etmeye çalışıyordu. “Victor!” diye bağırdı Adam. “Yaşıyorsun!” Çocuğa doğru koşup onu kollarına aldı. Ardından Tom’a döndü. Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

“Ne yaptın sen?!” diye gürledi. “Oğluma ne yaptın, söyle!”

“Bekle!” diyen Victor’un sesi, acıdan boğuk çıkıyordu. “Tom’un bir suçu yok. Sürülerin kaçmasının suçlusuz o değil, aksine beni o kurtardı.”

Kalabalığın içinde bir mırıltı dolaşmaya başladı.

İnsanlar, sessizce Adam’ın vereceği tepkiyi bekliyorlardı.

“Çocuğu serbest bırakın,” dedi Adam, “ve bir doktor getirin.” Ardından Tom’a dönüp “Üzgünüm,” dedi. “Seni hapse atmakla hata ettim.” Kalabalığın içindeki insanların endişeli yüzlerine baktı. “O günden sonra başka sorunlar da ortaya çıktı,” diye devam etti sözlerine. Elini uzattı ve Tom’la el sıkıştılar. “Bir ödülü hak ediyorsun,” dedi. “Oğlumu bana getirdin, dile benden ne dilerse.”

“Ben ödül istemiyorum,” diye yanıt verdi Tom. “Yalnızca kılıcımı ve kalkanımı geri verin yeter.”

Adam muhafızlardan birine başıyla işaret etti ve muhafız koşa koşa hapisaneyeye gidip Tom’un kılıcını ve kalkanını getirdi. Gülümseyerek Tom’a eşyalarını geri verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Tom. Kılıcını kınına geri yerleştirdi ve kalkanını sırtına astı. Artık Tagus’la karşılaşmaya hazırды.

Ancak at-adamı nasıl bulacağını bilmiyordu. O anda aklına bir fikir geldi. Belki de bu sefer Canavarın peşinden gitmesine gerek yoktu. Eğer bir sürünün başında olursa, Canavar onun ayağına gelebilirdi pekâlâ!

“Bir sonraki sürünün nöbetini dostlarımla tutmamıza izin verin,” dedi Tom, Adam’a. “Sürüye ne kadar çok kişi gözkulak olursa, o kadar güvende olursunuz.”

Kalabalığın kenarında, yanında Gümüş'le sessizce duran Elenna ile bakiştılar.

“Bu çok cömertçe bir teklif,” dedi Adam, “ama tehlikeli. Sizden böyle bir şey isteyemeyiz...”

Birden kocaman, kırmızı suratlı bir adam kalabalığın içinden öne fırladı. “Ben ve komşum, sürümüzü yarın güneye götürüyoruz,” dedi. “Uzun bir yol olacak. Sürüyü şehirdeki pazarda satacağız. Yardımınız oldukça işime yarardı doğrusu.” Duraksayarak şüphyle Gümüş'e baktı. “Oldukça büyük bir köpeğiniz var. *Bu* bir köpek değil mi?” dedi gergin bir sesle.

“Bir kurt,” dedi Elenna neşyle, “ama endişelenmeyin. İyi eğitilidir. Sürünüze asla zarar vermez.”

“Belki de at-adamı ısırır,” dedi kalabalığın içinden bir ses.

“Umarım öyle olur,” diye mırıldandı Elenna, Tom’un kulağına.

Başmuhafız Adam, teklifi kabul ettiğini belirten bir tavırla başını salladı. “O zaman karar verilmiştir,” dedi Tom ve Elenna’ya. “Yarın gün doğarken yola çıkarsınız.”

YEDİNCİ BÖLÜM SÜRÜYLE YOLCULUK

Ertesi sabah Adam, Tom ve Elenna'ya şehrin sınırlarına kadar eşlik etti. Sürü artık yola çıkmaya hazırdı.

Şehir halkı sürüyle küçük grubun yola çıkışını izlemek için gelmişti. Köpekler havlayarak oraya buraya koşuşturuyorlar, çocuklar heyecanla bağıyorlardı.

Tom, ovalara dağılan dev sığır sürüsüne şaşkınlıkla baktı.

Etraf, sığırların boynundaki çanların tatlı sesleriyle çınlıyor, sürü yavaşça ilerliyordu. Sürünün içinde kabarık siyah postlu ve kıvrık boynuzlu hayvanların yanı sıra annelerinin yanında yürüyen küçük buzağılar da vardı.

Adamlar sürünün yanbaşıında atlarıyla ilerliyorlardı. Çocuklar ise atların arkasından koşturup "Güle güle!" diye bağıryorlardı.

"İyi şanslar!"

Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş kendilerine sürünün arkasında bir yer buldular. Tom, kendi kasabasında yaşarken sık sık büyük bir sürüyü gütmenin ne kadar eğlenceli olacağını hayal etmişti.

Şimdi ise hayali gerçek olmuştu ve bunun hiç de eğlenceli bir şey olmadığını düşünüyordu. Tek istediği Tagus'u bulup Malvel'in lanetinden kurtarmaktı.

Şehrin duvarları ve binaları, yavaş yavaş arkalarında kayboldu.

Tom, sürünün kokusuna ve gürültüsüne

alışmaya başlamıştı artık. Tam önlerinde Gümüş hayvanların ardı sıra koşuyor, biraz öne ilerleyip sonra heyecanla havlayarak geri dönüyordu.

Buzağuların bazıları, ondan ürkmüştü. Ama günün ilerleyen saatlerinde sürüdeki hayvanlar Gümüş'e alıştılar. Toynaklarından kalkan toz bulutu eşliğinde yavaşça ilerliyorlardı.

Tom ufku inceliyor ama Tagus'a dair hiçbir işaret göremiyordu. Ardından toprağın nemli olduğu bir noktada derin bir toynak izi gördü.

"Bak!" diye fısıldadı Elenna'ya. Elenna her zamanki gibi Fırtına'nın arkasına oturmuştu. "Tagus buradan geçmiş."

Elenna kaşlarını çatıp "Adamlardan birinin atına ait olabilir bu iz," dedi.

"Hayır olamaz, baksana ne kadar büyük!" diyen Tom, ürpermişti. "Canavar oldukça yakınımızda bence."

Güneş batmaya başladığında sürü de yavaşça durdu.

“Kamp kuracağız,” dedi adamlardan biri, atıyla yanlarından geçerken. “İleride bir ırmak var, hayvanlar orada su içebilir.”

Tom ve Elenna, Fırtına'nın yardımıyla ırmağa ulaşana kadar sürüyü ilerlettiler. Bir sürü toynağın altında ezilerek çamurlaşmış eğimli bir arazi, suya doğru iniyordu. Adamlar ırmağın kenarındaki çeşitli noktalarda kamp ateşleri yakmaya başladılar. Sürü, ırmak kıyısına inerek su içmeye başlamıştı.

Elenna, ırmağın yukarısındaki ağaçlık bir alanı işaret etti. “Haydi orada kamp yapalım. Hem sürüden ve adamlardan uzaklaşmış oluruz hem de oradan Tagus'u gözetleyebiliriz.”

“İyi fikir,” dedi Tom onaylayarak.

Tom ve Elenna, ırmağın yukarisına doğru yürümeye başladılar. Irmağın öte yanında ağaçların arkasındaki arazi dikleşiyor, ovaların çimenlikleri yerlerini çıplak kayalara bırakıyordu.

Irmağın kenarında bir ateş yaktılar. Sıçrayan kızıl alevler, akşam güneşinde parlıyordu. Tom alevlerin ardından ovaları gözlüyordu. Ama at-adamdan hiç iz yoktu. Etrafa çöken karanlığın içinde diğer kamp ateşleri kızıl noktalar halinde parlıyordu.

“Birimizin uyanık kalması lazım,” dedi Tom.
“Sen biraz uyumaya çalış, ilk nöbeti ben alırım.”

“Tamam,” diyen Elenna, Gümüş’le ateşin yanına uzandı. “Beni uyandırmayı sakın unutma.”

Tom civardaki en uzun ağaca tırmandı ve dalların arasında oturup etrafı gözleyebileceği bir yer buldu kendine.

Yarım ay bulutların arasında parlıyordu. Kampın ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu. Gölgelerin ve sisin arasından sürüyü bile güçlkle görebiliyordu.

Saatler geçmiş ama Tom hâlâ bir şey görememişti. Gündoğumu yaklaşmış, gökyüzünün doğusu soluk bir renk almıştı. Tehlike şimdilik atlatılmış gibiydi. Ancak Tom tam ağaçtan inmek üzereydi ki ırmağın karşı tarafında, gökyüzünün en aydınlık olduğu yerde bir karaltı gördü.

“Tagus!” diye fısıldadı Tom.

“Nihayet!”

Canavar sislerin arasından ortaya çıkmış, nehrin kıyısında duruyordu. Tom korkuyla yutkundu. Yarısı adam yarısı at olan, dev gibi korkunç bir yaratıktı Tagus.

Tom onu dehşetle izlerken, yaratık şaha

kalkarak toynaklarıyla havayı dövdü ve ovalarda yankılanan bir savaş çığlığı kopardı.

Elenna hemen uyanarak doğruldu. Saçlarını gözünün önünden çekerek "O da neydi?" diye sordu.

Canavar tekrar siste kaybolarak, ırmak kıyısı boyunca sürüye doğru dört nala ilerlemeye başladı.

Tom, toprağın gümbür gümbür sarsıldığını hissedebiliyordu.

Midesi korkuyla kasılmıştı. “Tagus sürüye saldıracak,” dedi. “Planı bu.”

Ardından ağaçtan kamp ateşinin yanına atladı. Heyecanının dalga dalga kabardığını hissedebiliyordu. Beklediği an gelmişti işte!

SEKİZİNCİ BÖLÜM IRMAKTAN GEÇİŞ

“Tagus’un yönünü değiştirmeliyiz,” dedi Tom aceleyle. “Sürüyle aynı kıyıdayız; Tagus buraya geçmemeli.”

Elenna ayağa fırlayarak yanında Gümüş’le, Fırtına’yı dizginlerinden tutup kamp boyunca yürüten Tom’u izledi. Sürüden sorumlu kırmızı suratlı adam, ateşin yanında, kalın bir battaniyeye sarılarak uyuyakalmıştı.

Elenna ateşin yanında durup yerden bir halat aldı ve omzuna attı. “Hangi yoldan gideceğiz?” diye sordu Tom’a.

Tom ovalara doğru baktı. Tagus ortadan kaybolmuştu ama Tom, onun yakınlarda olduğunu biliyordu. At-adamın toynak seslerini işitmeye çalıştı ama tek duyabildiği, uyumakta olan sürünün mırıltılarıyla.

Ardından sis yeniden dağıldı ve Tagus görüldü. Hâlâ ırmağın öteki yakasındaydı; öfkeyle dörtnala ilerliyordu. Siyah, parlak at bedeninin altında kaslarının hareketleri belli oluyor, kuyruğunu heyecanla sallıyordu. Kare şeklinde, yakışıklı bir yüzü vardı ama saçları keçe gibi ve karmakarışıktı.

Tom, Tagus'un saldırmaya hazırlandığının farkındaydı, yalnızca doğru anı bekliyordu. Kaybedilecek vakit yoktu. Irmağın kıyısına doğru ilerledi. Yerleri gümbür gümbür döven o toynakları düşününce, Tom'un midesine bir sancı girdi.

"Hayır!" diye bağırarak Elenna, Tom'un koluna yapıştı ve onu çıkıntılı bir kayanın altına doğru sürükledi. Kayanın altına sığınmışken "Tagus'un bizi bulmasını beklersek daha iyi olur bence," dedi kız.

"Bunu yapamayız," dedi Tom. "Irmağı geçmesine izin verirsek, sürüye çok yaklaşmış olacak. Irmağı geçmesine engel olmak zorundayız."

"Peki ama nasıl?" diye sordu Elenna. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kılıcımı ve kalkanımı kampta bırakmıştım..." diye mırıldandı Tom, "ama bir fikrim var. Bana halatı ver."

Fırtına'nın sırtına atladı ve Elenna ile Gümüş'ü

bekçilik etmeleri için ırmağın kenarında bıraktı. Tagus'la mücadelesine Fırtına'yı da katmayı hiç istemiyordu ama ırmağı hızla geçebilmenin tek yolu buydu. Fırtına, korkuyla kişnedi.

Tom atın yelesini okşayıp onu sakinleştirmeye çalışarak, "Biliyorum oğlum, ben de korkuyorum," dedi. "Bunu başarabileceğini biliyorum. Hız konusunda Ateş Ejderhası Ferno'yu geçmiştin, şimdi At-Adam Tagus'u da geçmen gerekiyor."

Bu sözlerin ardından Fırtına şaha kalktı ve ırmağa doğru dört nala koşmaya başladı. Suya girdiğinde, Tom'un heyecandan nefesi kesildi. Su buz gibiydi ve gürül gürül akıyordu. Fırtına karşıya geçmeye uğraşıyordu ama akıntı o kadar güçlüydü ki onları sürüklüyordu.

Tom, bir yandan da ırmağın diğer yakasındaki Tagus'u izliyordu. Canavar, avını gözleyen bir aslan gibi bir ileri bir geri giderek bekliyordu.

Tom, kalbinin korkuyla dolduğunu hissedebiliyordu. Ardından at-adamın toynaklarından birinde, bir parıltı fark etti. Gördüğü şey altın bir nalıdı.

“Malvel’in laneti,” diye düşündü Tom. O nalı at-adamın toynağından çıkarıp laneti bozması ve Canavarı serbest bırakması gerekiyordu.

Fırtına ırmağın kıyısına doğru yaklaşırken, Tom elindeki halatın ucuna düğüm attı. Şansı yaver giderse, Canavarı kementle yakalayıp, ayağındaki lanetli nalı çıkarana dek kıpırdamadan durmasını sağlayabilirdi. Bu işin kolay olmayacağını farkındaydı.

Irmaktan çıkıp sert toprağa bastığında, Fırtına nefes nefeseydi. Akıntıya karşı koymak, onu çok yormuştu. Gümüş, Fırtına ile Tom’un ırmağın karşı yakasına sağ salim geçebildiklerini görünce, tüyleri diken diken eden bir sesle uludu.

Ancak Tagus da onları görmüştü ve şimdi ikisine doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Her adımında yer sarsılıyordu.

Tom, kendini çarpışmaya hazırlayarak Canavara baktı. Halatı gevşek bir çember halinde başının üzerinde çevirmeye başladı. Tagus onlara doğru yaklaşırken Tom, Fırtına'nın eyerine iyice yerleşerek kendini olacıklara hazırlıyordu.

Canavar, onlara ulaşmasına yirmi adım kala, birdenbire durdu.

Tom, Canavar Avı sırasında birçok korku verici şeye şahit olmuştu ama yaratığın gözlerindeki öfkenin benzerini hiç görmemişti. Korkuyla yutkundu.

O sırada Tagus, aniden onlara hücum etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KOVALAMACA

At-adam kaslı vücuduyla, Tom ve Fırtına'ya doğru hızla yaklaşıyordu. Siyah gözlerini kısmış olan Tagus, kuvvetli ön bacaklarıyla her adımda şaşırtıcı bir mesafe kat ederek onlara doğru ilerliyordu.

Tom, kendini toplayarak kementi başının üstünde çevirmeye devam etti. Bir... iki... derken, üçüncü kez çevirip fırlattı. Canavarı yakalamayı başarmış, kement Tagus'un boynuna geçmişti!

Şimdi Tom'un, kementi Canavarın boynunda sıkı sıkı tutabilmek için Fırtına'ya ihtiyacı vardı. Dizginlere dokunmasına bile gerek kalmamıştı çünkü Fırtına ne yapması gerektiğini biliyordu. Diğer yöne fırlatarak, kementin sağlam bir biçimde Canavarın boynuna oturmasını sağladı.

Yakalanan Tagus, korkunç bir sesle kükredi.

Onun birden şaha kalkmasıyla dengesini

kaybeden Tom, Fırtına'nın sırtından yere düştü.

Öylesine hızla düşmüştü ki bir an kendinden geçti.

Ne yapacağını düşünmeye fırsat bile bulamadan,

elindeki halatın hızla çekildiğini hissetti. Tagus

koşarken, Tom'u da ardından sürüklüyordu!

Çimenlerin üstünde savrularak sürüklenirken

çocuğun kıyafetleri parçalanıyor, derisi acıyordu.

Bir süre sonra, önceden ağaçların ardında görmüş oldukları kayalıklı bölgeye ulaştılar. Tom kayaların üstünde sürüklenirken, çaresizce halata tutunmaya çalışıyordu ama bunu başarmak oldukça güçtü. Tagus kuvvetle çekince, halat elinden kayıp gitti. Nefes nefese kalmış bir halde yere uzanan Tom, bir an hiç kıvıldamadan dinlendi.

Ardından Canavarın karanlık gölgesi, yeniden sislerin arasında belirdi.

Tagus bir an için durmuştu. Ön toynaklarından birini sabırsızca yere vurup duruyordu. Ardından şaha kalkarak boynundaki halattan kurtulabilmek için kendini bir o yana bir bu yana savurmaya başladı. Haykırışları ovada yankılanıyor, toynakları kayaları dövüyordu. Tom sürünün uyandığını fark etmişti. Tagus'un çıkardığı gürültü, onları korkutmuş olmalıydı.

Tom dimdik durarak gözlerini Tagus'a dikti. Alabildiğine geniş arazide onunla karşı karşıyaydı.

Silahsız olan Tom, tek şansını kullandı ve saldırıya geçti.

Tagus da aynısını yapmıştı.

Canavar ve Tom, son hızla birbirlerine doğru koşmaya başladılar. Tom'un bu mücadeleyi kazanması imkânsızdı. Tagus onun beş katı büyüklüğündeydi, üstelik Tom'dan on kat güçlüydü. Canavarın tek bir darbesi bile Tom'u bayıltmaya yeterdi.

Ama Tom'un bir planı vardı. İkisinin kanlı bir şekilde çarpışmasına saniyeler kala Tom kendini yere attı ve Tagus'un yeri döven toynaklarının altına doğru kayarak at-adamın boynundaki halatı yakaladı.

Tom halata iki eliyle sarılmış bir halde Canavarın dev gövdesinin altındaydı artık.

Tagus, ayağını öfkeyle yere vurdu. Gözleri kızıl bir öfkeyle yanıyordu. Dev yumruğuyla ölümcül bir darbe savurdu.

Tom başını eğerek darbeyi savuşturdu ve halatı elinden bırakmadan yuvarlanarak Tagus'un altından çıktı. Canavar tekrar şahlandı. Tom olabildiğince hızlı bir şekilde yaratığın etrafından dolandı. Tagus çırpınıp kükrüyordu ama Tom oldukça hızlıydı. Canavar daha ne olduğunu anlayamadan Tom, halatı Tagus'un bacaklarına dolamıştı bile. Tagus'un düşmeden bir adım atabilmesi olanaksız hale gelmişti. Böylece Tom'a, Canavardan tekme yemeden toynağındaki lanetli nalı çıkarma fırsatı doğdu.

Bunun üzerine Canavar öfkeyle haykırdı. Vücudunu eğip bükerek halattan kurtulmaya çalışıyor, dev kollarını çılgınca savuruyordu.

Tom yana çekildi. Halata sımsıkı tutunmasaydı düşecekti.

Tagus, sonunda öfkeyle soluyarak Tom'a doğru döndü. Karmakarışık saçlarının ve sakallarının arasından bakan gözleri, alev alev yanıyordu.

Kolunu kaldırdı ve Tom'un kafasına bir darbe indirdi.

ONUNCU BÖLÜM MALVEL'İN LANETİ

Tom gözlerini kırpıştırıp başını iki yana sallayarak aldığı darbenin yarattığı sersemlikten kurtulmaya çalıştı. Halatı elinden bırakmamaya uğraşıyordu. Ama halatın ellerinden kayıp kurtulduğunu hissetti. İçi korkuyla dolmuştu.

Halatın, Canavarın bacaklarının etrafında giderek bollaştığını görebiliyordu çocuk. Tagus'un yeri döven toynaklarından kaçabilmek için, olduğu

verde yuvarlanarak uzaklaştı. Altın nalı gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Nal biraz gevşemiş görünüyordu; ona ulaşır bir yakalayabilse... Şöyle bir asılıp çekebilseydi... Görevini başarıyla tamamlamış olurdu o zaman! Ama Canavar öfkeyle debeleniyordu. Tom ona asla yaklaşamayacağını anlamıştı. Yaklaşmaya çalışsa bile Canavar onu ezerek öldürürdü.

O sırada Tom, sisli ufukta bir şeylerin hareket ettiğini fark etti.

Fırtına ve Elenna geliyordu! Fırtına Elenna'yı almak için ırmağı tekrar geçmiş olmalıydı. Elenna, Tom'un kılıcını ve kalkanını taşıyordu. Onları almak için kamp kurdukları yere gitmişti. Gümüş de yanı başlarında koşuyor, gri kürkü rüzgârda dalgalanıyordu. Tom'a yardıma geliyorlardı!

Onlar yaklaşırken Tagus, gözlerini Tom'dan ayırarak halattan son bir tekmeyle kurtuldu ve öfkeyle bağırdı.

Tom Elenna'ya seslendi. "Kılıcı bana fırlat, sonra da ayrılın! Tagus'un dikkatini dağıtmak zorundayız!"

Elenna büyük bir çabayla kılıcı Tom'a doğru fırlattı. Kılıç havada süzüldü ve Tom'un yanına düştü. Hemen ardından, Elenna Fırtına'yı Canavarın yanına doğru sürdü, Gümüş de yaratığın diğer yanına doğru atılmış, heyecanla havlıyordu.

İşe yaramıştı! Tagus'un kafası karışmıştı. Homurdanarak bir o yana bir bu yana atlıyordu. Önce kimin peşine düşmesi gerektiğine karar verememişti. Tom, parlayan nalın yaratığın ayağında gevşek durduğunu görebiliyordu ama büyülü nesne yine de yere düşüp yok olacağına benzemiyordu.

Tüm o süre boyunca giderek ırmağa ve sığır sürüsüne doğru yaklaşıyorlardı.

"Bunu sonsuza dek sürdüremeyiz!" diye düşündü Tom.

Fakat başka ne yapabilirlerdi ki?

Tagus ırmağı geçip sürünün kaçmasına neden olmadan, daha da kötüsü sürüden birkaç hayvanı öldürmeden önce, onu durdurmak zorundaydılar.

“Yolumuzu kes!” diye bağırdı Tom, Elenna’ya.
“Irmakla aramıza gir!”

Elenna, Fırtına’yı mahmuzlayarak dörtnala

koşturmaya başladı ve Tagus ırmağa ulaşmadan önce, onun önüne geçmeyi başardı.

Bunun üzerine Canavar, durmak zorunda kaldı. İşte Tom'un beklediği an gelmişti.

Tom, kılıcının ucunu yıldırım hızıyla parlayan altın nala soktu ve onu hızla çevirdi.

Nal, havai fişek gibi fırlayıp patlayarak, parlak mavi bir dumanın içinde gözden kayboldu.

Lanetli nal yok olurken, Tagus hiddetle kükredi. O anda Tom Canavar'ın öfkesini, Malvel'in onu esir etmesine karşı duyduğu hiddeti hissetti.

"Başardık!" diye bağırdı Elenna. Fırtına'yı durdurarak, atın terli ensesini okşadı. At dört nala koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

"Aferin sana Fırtına," dedi Elenna.

Gümüş de zaferlerini kutlarcasına uludu.

Dili dışarıda, hızlı hızlı soluyordu.

Tom biraz dinlenmek için kılıcının kabzasına yaslanmıştı.

O sırada yerde hilal şeklinde parlak bir altın parçası gördü. Canavarın büyülu nalının bir parçasıydı bu!

“Bunun ne için olduğunu biliyorum,” dedi gülümseyerek. Altın parçasını yerden alarak, cebine attı.

Ardından bakışlarını Canavara çevirdi. Lanetin ortadan kalktığını bilmesine karşın, at-adamla göz göze geldiğinde korkuyla yutkundu.

Ancak Tagus’un kara gözleri, ona sakın sakın

bakıyordu. Başını Elenna ve Tom'un önünde görkemli bir şekilde eğdi. Ardından elini uzatarak Fırtına'nın burnunu okşadı.

O sırada Tom, bir kayanın gölgesindeki hareketi fark etti. Bir dağ aslanı, sürüye doğru sinsice yaklaşıyordu.

Canavar başını çevirdi ve toynaklarını bir defa yere vurup, sürüyü avlamak isteyen hayvanın peşine düştü.

Dağ aslanı korku içinde kaçıyor artık.

Dörtnala koşan görkemli yaratığı izleyen Tom, “Tagus artık görevine geri dönebilir,” dedi.

Elenna başını salladı. “Artık sürüler güvende olacaklar!”

“Ve insanlar da sürüleriyle krallığın diğer bölgelerine gidip ticaret yapabilecekler. Böylece yerle bir olan şehirlerini yeniden kurabilecekler,” diye ekledi Tom. İçinin mutlulukla dolup taşıdığını hissedebiliyordu. Fakat yapması gereken son bir iş daha kalmıştı.

Elenna ona kalkanını uzatırken, cebinden altın nal parçasını çıkardı. Parçanın kalkanın neresine en iyi şekilde uyacağını çoktan tahmin etmişti. Onu Ateş Ejderhası Ferno’nun pullu derisinin yanına koyacaktı. Kalkanın üstünde aynı zamanda Deniz Yılanı Sepron’un dişi ve Dağ Trolü Arkta’dan aldığı tüy de vardı.

Nal parçasını yerine oturturken, Tom'un etrafında pırıltılı bir sis belirdi. Kısa bir süre sonra karşılarında Büyücü Aduro'yu gördüler. Büyücünün görüntüsü donuktu ve sabah ışığında parlıyordu.

"Aferin size," dedi Aduro gülümseyerek. "Gösterdiğiniz cesaret için teşekkürler, bir Canavar daha özgür kalmış oldu."

Tom ve Elenna bakıştılar. Büyücünün sözlerini duyan Elenna'nın gözleri parlamış, Tom ise çok gururlanmıştı.

“Elimizden geleni yaptık,” dedi alçakgönüllü bir tavırla.

“Tüm Avantia size minnettar,” dedi Aduro.

Tom’un kalkanını işaret ederek sözlerine devam etti.

“Tagus’un nalından bir parça bulduğunu görüyorum.”

“Evet! Ne işe yarıyor bu parça?” diye sordu Tom.

“Sana hız kazandırmaya yarar,” diye açıkladı büyücü. “Fakat dikkatli ol. Gücünü yalnızca iyilik yapmak için kullanmalısın.”

“Sözünüze uyacağım,” dedi Tom.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Elenna hevesle.

“Evet, bir sonraki görevimiz nedir?” dedi Tom.

Aduro, dönüp kuzeyi işaret ederek “Gelmiş olduğunuz yoldan geri dönmelisiniz,” dedi.

“Göreviniz kuzeydeki bir Canavarla karşılaşmak.

Kar Canavarı Nanuk, sizi bekliyor.”

Tom, kuzeye baktı. Oralarda tüm yıl boyunca esen buz gibi rüzgârları ve kar fırtınalarını düşününce, içi titredi.

“Kuzeyde krallık için ilaç yapımında kullanılan nadir bitkiler yetişiyor. Nanuk bu bitkileri ve donmuş ovaları yerle bir ediyor,” dedi Aduro, sakın bir sesle. “Orada yaşayan göçebe kabileler, büyük tehlike altında.”

Tom kılıcının kabzasını sıkıca kavradı ve kalkanını göğsüne doğru kaldırdı. “Onları kurtaracağım,” dedi. “Bu benim görevim ve onu başarıyla yerine getirmeliyim.”

Aduro başını sallayarak “Tıpkı baban gibisin,” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Tom merakla. “Nereden biliyorsunuz bunu?”

Fakat Büyücü, Tom’un sorusuna yanıt vermek yerine, gizemli bir şekilde gülümsedi. “Avantia’dan

selamlar,” dedi ve görüntüsü solarak havadaki sise karıştı.

Elenna, Tom’un yanına geldi. Elini Gümüş’ün başına koyarak, “Bu işi birlikte başaracağız,” dedi. O konuşurken, Fırtına başını geriye atarak kişnedi. “Asla vazgeçmeyeceğiz.”

“O zaman neyi bekliyoruz?” diye sordu Tom, arkadaşlarına gülümseyerek. “Haydi yola çıkalım!”

Ama öncelikle kamp yerine geri dönmeleri gerekiyordu. Kuzeye yapacakları uzun ve soğuk yolculuktan önce, kamp ateşinin tadını son bir kez daha çıkarabilirlerdi.

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a katılın.

Karşınızda

KAR CANAVARI

NANUK

Tom Nanuk'u Malvel'in lanetinden

kurtarabilecek mi?

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

LECTURE NOTES

BY [Name]

DATE

CHAPTER 1

INTRODUCTION

1.1 THE SCOPE OF PHILOSOPHY

1.2 THE HISTORY OF PHILOSOPHY

1.3 THE FOUNDATIONS OF PHILOSOPHY

1.4 THE METHODS OF PHILOSOPHY

1.5 THE IMPORTANCE OF PHILOSOPHY

1.6 THE FUTURE OF PHILOSOPHY

1.7 THE CONCLUSION

1.8 THE APPENDIX

GİRİŞ

Albin, buzdan bir arazinin üstünde, futbol topunun ardından koşuyordu. Vücudundaki dikişlerin sızlaması umurunda değildi. Daha hızlı koşmak istiyordu, hep daha hızlı...

Takımı bir sayı gerideydi ve hava kararıyordu. Kısa bir süre sonra herkes akşam yemeği için göçebe yerleşimlerine geri dönecek ve oyun sona erecekti. Albin'in tek istediği, karşı takımla berabere kalmalarıydı. Ah, bir gol atabilseydi keşke...

Kaleciden bir saniye önce topa yetişerek hızla vurdu. Top etrafa karlar saçarak boş kaleye doğru uçtu.

"Yaşasın!" diye bağırdı Albin, takım arkadaşları da neşeye bağırarak onun etrafını sardılar.

“Topu getirme sırası sende,” dedi kaleci, asık bir suratla. Pek mutlu görünmüyordu!

Kalenin bulunduğu yerde topu tutacak bir ağ yoktu ve Albin’in hızla vurduğu top, buzlu arazinin ötesindeki kar tepeliklerinin ardında kaybolmuştu.

“Dikkatli ol,” dedi başka bir çocuk. “Yaşlılar kar tepelerinin etrafında kar panterleri gördüklerini söylüyorlar.”

“Elbette dikkatli olacağım,” dedi Albin gülümseyerek.

Tüm hayatı boyunca Avantia’nın buzlarla kaplı kuzey bölgesinde yaşamıştı ve araziye avucunun içi gibi biliyordu. Buzlu araziler, donmuş deniz ve göl, kar tepeleri ve ailesiyle yaşadıkları göçebe yerleşimleri, onun en iyi bildiği yerlerdi. “Korkulacak bir şey yok!” diye düşündü.

Buzlu arazinin sonuna kadar koşup, bir kar tepesine tırmandı. Tepenin üstünden akşam

ışığında pırıl pırıl parlayan bembeyaz bir alan görünüyordu sadece. Albin, batmakta olan güneşin ışıklarından korunmak için elini gözlerine siper etti ama topun nereye düştüğünü bir türlü göremiyordu. Uzaktan gelen seslerden, arkadaşlarının güle oynaya yerleşim bölgesine doğru gittiklerini anlamıştı.

Tepenin öteki yanından aşağı kayarak kar tepelerinin arasındaki dar, buzlu bir patikaya girdi. Topu bulmuştu. Ama onun patlamış olduğunu fark etti. Şaşkınlık içinde dümdüz olmuş topa baktı. Top nasıl bu hale gelmişti?

Ardından garip bir ses duydu. Tıpkı bir çan sesine benzeyen, tiz bir çınlama sesiydi duyduğu.

Albin başını eğmiş topa bakarken, üzerine dev bir gölge düştü.

Çocuk, aniden korkuya kapılarak başını yukarı kaldırdı.

Onun beş katı büyüklüğünde dev gibi bir yaratık, tepesinde dikiliyordu. Arka bacaklarının üzerinde yükselmiş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kabarık kürkü kalın ve bembeyazdı. Kan kırmızısı gözlerini Albin'e dikmiş, bembeyaz, eğri büğrü dev pençelerini havaya savuruyordu. Salyalar akan açık ağzından sapsarı, uzun ve jilet gibi keskin sivri dişleri görünüyordu. Boynuna zincirle bağlanmış, pirinçten bir çingirak taşıyordu. Fakat zincirin olduğu yerdeki tüyleri yolunmuş ve Canavarın pembe derisi ortaya çıkmıştı.

Albin o kadar korkmuştu ki çığlık bile atamıyordu. Arkasını dönüp kaçmak istiyordu ama donup kalmıştı. Kaçmak yerine, kayıp sırtüstü düşüverdi.

Canavar, dev pençelerinden biriyle buzlu patikaya doğru bir adım attı.

Albin'in tüm vücudunu bir korku dalgası kaplamıştı. Panik içinde kendini kar tepesinin öteki yanına atmaya çalıştı. Canavarın pençeleri Albin'in vücudunun yan tarafını hedef almış, çocuğun kalın kıyafetlerini parçalayarak tırnaklarını etine geçirmişti. Albin acıyla çığlık attı. Elini böğrüne attığında kanının sıcaklığını ve yapışkanlığını hissetti. Çaresizlik içinde kar tepesine tırmanmaya çalışıyordu. Tepenin üstüne çıkabilirse yerleşim yerindekiler onu görebilir, böylece Canavardan kurtulabilirdi...

BİRİNCİ BÖLÜM

KUZEY MACERASI BAŞLIYOR

“Canavarların peşinden gittiğimiz tüm yerler arasında en ilginç olanı burası bence!” dedi Tom. Sakin bir tavırla buzul kalıntılarına bakıyordu. Buzullar masmavi, canlı gökyüzünün altında göz alabildiğine uzanıyordu. Öğle sonrasıydı vakitleriydi ve güneş pırıl pırıl parlıyordu.

“Hava ne kadar soğuk,” dedi Elenna titreyerek, “ama çok da güzel.”

Gümüş, Elenna'ya sokuldu. Gri tüyelerinin üstünde kar tanecikleri ve minik buz parçacıkları vardı. Elenna da köpeğe sarıldı. Vücut ısısı bacaklarını ısıttığı için Gümüş'e minnettardı.

“Haritaya bakıp daha ne kadar gitmemiz gerektiğini inceleyeceğim,” dedi Tom. Büyücü Aduro’nun ona verdiği, artık iyice yıpranmış olan haritayı cebinden çıkardı.

Atları Fırtına tüm o beyazlığın ortasında kömür karası bir gölge gibi duruyordu. Tom boynunu okşarken, at hafifçe kişnedi.

Buzulların üstüneyken Tom ve Elenna’yı taşıması imkânsızdı çünkü toynakları sürekli kayıyordu. Hatta bu nedenle yolculukları daha uzun sürmüştü.

“Avantia’nın kuzeydeki en uç sınırına yakınız. Yolculuğumuzun neredeyse sonuna geldik sayılır,” diyen Tom, haritanın üstünde onlara rotalarını gösteren parlak kırmızı çizgiyi işaret etti. Elindeki sıradan bir harita değildi. Sihirliydi ve Tom’a kralın özel danışmanı Büyücü Aduro tarafından verilmişti. Tom ve Elenna’ya önceki

yolculuklarında yol gösteren harita sayesinde Canavarların peşine düşerek dört farklı bölgeye gitmişler ve krallığı Canavarların ölümcül tehditlerinden kurtarmışlardı.

Tom, tüm hayatı boyunca Canavarlarla ilgili hikâyeler duymuştu. Canavarlar krallığın bilinmedik yerlerinde yaşayan ve Avantia'yı koruyarak, gelişmesine yardım eden efsanevi yaratıklar olarak anlatılırdı. Amcası ve yengesinin büyüttüğü Tom, küçükken bu hikâyelerin peri masallarından ibaret olduğunu düşünürdü. Elbette o zamanlar hiçbir Canavarla karşılaşmamıştı. Ayrıca babası Taladon'u da hiç görmemişti.

Tom hâlâ bir gün babasıyla karşılaşmayı umut ediyordu. Öte yandan yaşadıkları, ona Canavarların gerçek olduklarını öğretmişti. Kara Büyücü Malvel onları lanetleyerek esir etmişti,

büyülenmiş Canavarları kullanarak Avantia'ya korku ve felaket yayıyordu.

Canavarları serbest bırakmak ve krallığı kurtarmak için özel birine ihtiyaç vardı. Kral Hugo ve Büyücü Aduro, bu özel kişinin Tom olduğuna karar vermişlerdi. Ve Tom da onları hayal kırıklığına uğratmamaya yeminliydi!

Canavarları Malvel'in lanetinden kurtarmak üzere yola çıktığında, yanında yalnızca Fırtına ile kılıcı ve kalkanı vardı. Fakat çok geçmeden Elenna ve Gümüş'le tanışmış, onlar da Tom'a katılmışlardı. Tom, Elenna ve Gümüş olmasa asla bu kadar başarılı olamayacağını biliyordu. Birlikte dört Canavarı Malvel'in lanetinden kurtarmışlardı. Ve şimdi de beşinciye, yani Kar Canavarı Nanuk'u arıyorlardı.

Avantia'da ilaç yapımında kullanılan ve nadir bulunan otların çoğu, yalnızca kuzeydeki

buzlu arazilerde yetişiyordu. Ama Nanuk'un sağladığı koruma olmadan, göçebe kabilelerin o bitkileri yetiştirmesi ya da toplaması imkânsızdı. Krallığın ilaç stokları giderek azalıyordu! Tom, Kar Canavarını bulup lanetten kurtarmaları gerektiğinin farkındaydı. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, asla vazgeçmeyeceğim," diye söz vermişti kendine.

"Yola çıksak iyi olur," dedi Elenna haritayı inceleyerek. Haritadan yükselerek rüzgârda hafifçe titreşen minnacık çadır grubunu işaret etti.

"Göçebelerin yerleşim yerleri yakınlarda sanırım. Belki geceyi orada geçirebiliriz. O kadar yorgunum ki ayakta bile uyuyabilirim!"

"Ben de," dedi Tom. "Haydi gidelim!"

Buzulların üstünde tekrar yola çıktıklar. Tom Fırtına'nın dizgininden tutarak ilerliyor, Elenna ve Gümüş onu takip ediyorlardı. Oldukça kalın

giyinmiş olmalarına rağmen, birdenbire esen buz gibi bir rüzgâr, hepsinin titremesine neden oldu.

Tom adımlarını hızlandırarak, “Haydi, bir an önce sıcak ve kuru bir yere ulaşmalıyız,” dedi.

O sırada Gümüş durdu ve iki kere yüksek sesle havladı.

Elenna, kurdun yanına çömeldi. “Neyin var oğlum?”

Tom, kurdun gözlerindeki korkuyu fark etmişti. Hayvanın boğazından bir hırıltı yükseliyordu. “Belki de bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiştir,” dedi. Genellikle tehlikenin kokusunu ilk alan Gümüş olurdu.

Daha da şiddetli bir rüzgâr, bu defa hiç durmaksızın esmeye başladı. Birkaç dakika içinde rüzgârın uğultusu çığlığa dönüşmüş, buz ve kar parçaları derilerine saplanmaya başlamıştı.

“Sakın bana bir kar fırtınasına yakalandığımızı

söyleme!” diye bağırdı Elenna, sesi bastırmaya çalışarak.

“Bir saniye önce hava güneşli ve gökyüzü pırıl pırıldı.”

“Ama artık değil!” diye bağırdı Tom. Gökyüzü birdenbire korkutucu, koyu gri bir renk almıştı. “Yola devam edip yerleşim yerine ulaşmalıyız.”

Fakat kar bulutlarının güneşi kapatmasıyla yola nasıl devam edebileceklerini kestirmeleri çok zordu. Harita artık işe yaramıyordu.

“Bence şu yöne doğru gitmeliyiz,” dedi Tom, beyaz-gri sise doğru bakarak. Sakin kalmaya çalışıyordu. Buzdan iğneler gibi yağan kar nedeniyle gözlerini zor bela açabiliyordu. “Yoksa diğer yöne mi gidelim?”

“Emin değilim,” dedi Elenna. Fırtına giderek hızlanıyordu. “Fakat bir an önce bir sığınak bulmalıyız yoksa bu fırtına bizi yutacak!”

Bu maceranın devamı
5. Kitap
KAR CANAVARI NANUK'ta.

MERLIN P. MANN

JAN KIR

TANIKWA

GEKKO
EFSANESI